

Пазете душата си отъ безсилието, защото щомъ се вмъкне то въ нея, вие ще загубите светостъта си.

— Пжтища, които водятъ отъ всички страни къмъ една целъ. . . разрушение и печаль — съ смѣхъ казахъ азъ и стиснахъ още по-силно ржката му. — Светостъта въ време на война е относително понятие.

Той замълча и ме изгледа съ бистъръ плавенъ погледъ, отъ когото вѣеше само доброта и чистота. Той не разбира, че моята моминска свѣнливост отдавна е погинала. Азъ служа на войната, а който служи ней, става или жестокъ, или изгубва моминския блѣсъкъ отъ очитѣ си. Азъ още отъ Балканската война, когато се отдадохъ въ служба на ближния, престанахъ да бжда скромна и свѣнлива. Моята мечта — Любимиятъ, погина нѣкъде при Чаталджа, азъ напуснахъ учителското си мѣсто и отидохъ да го замѣстя, не съ пушка въ ржка, а съ милосърдието на душата си и грижитѣ за неговитѣ страдащи другари.

Презъ мойтѣ ржце сж минавали голитѣ тѣла на стотици мжже, азъ никого не съмъ пожелала, както сега него. Азъ го не обичамъ, азъ искамъ само да удовлетворя своитѣ избухнали страсти. Не съмъ блудница, нито ще бжда. . . Войната други е направила и ще направи блудници. . . нейната нищета, гладътъ и мизерията ще пратятъ много жени да продаватъ тѣлата си, но мене не...

Но азъ не съмъ светица, и азъ съмъ жена отъ плътъ.

Мигъръ му е потрѣбно той да знае коя съмъ азъ и каква съмъ?

Той живѣе съ свой особенъ миръ, и не разбира живота съ неговитѣ гънки и извитъци, както другитѣ хора и неговата чистота и алченъ за красота погледъ ме гори. Той приклупи клепки надъ чернитѣ си очи и не иска повече да ме гледа. Ако само ме погледне, азъ ще се наведа и ще изпия съ устнитѣ си неговия погледъ. Азъ го не обичамъ, а само го желая страстно, силно. . . азъ искамъ той да стжпче моето тѣло, да го разкжса на части, да го превърне на безформена маса, на пихтия, но да ми даде да пия отъ чашата на безумното обладаване, да ми даде тѣлото си, това тѣло, което вече отъ три месеца е било въ мойтѣ ржце и го позна-